

Vida i literatura

Molts escriptors (si més no, tots els bons escriptors) viuen en comunió amb la literatura. Vida i literatura, per a ells, són una mateixa cosa. Viure i escriure. Això no vol dir que visquin només per escriure, sinó més aviat que la literatura i el pensament són una part essencial de la seva vida. Acabo de llegir *Música i pols* (Proa, 2019), el dietari que acaba de publicar Pere Rovira. Ha estat una experiència literària deliciosa, com fa tres anys ja ho va resultar també la lectura de *La finestra de Vermeer* (Proa, 2016). Rovira hi afirma, per exemple, que la literatura ha estat i és una de les coses més importants de la seva vida, potser la més important després de la família. Hi parla d'ell, és clar, de les penallitats físiques que comporta fer anys, de la joventut, de les seves aficions... però parla també dels altres, d'aquells a qui coneix (i estima) i d'aquells a qui només ha conegut a través de la seva obra (músics, pintors i, sobretot, escriptors); parla del pas del temps (un tema inevitable en qualsevol dietari), del paisatge (el de terra endins, a Alpicat, i el de la costa, al Delta), de cinema, del Barça, de la Celina, de l'Emília, del gos malalt, del cotxe vell, de fotografia, de la fe, de l'amor, de poesia, del nét que neix durant l'any ("soc un vell,

però encara he d'aprendre noves formes de l'amor". i, per descomptat, tractant-se d'un dietari del 2017 dedica un bon nombre de pàgines a temes polítics.. Gairebé sempre, parlar d'alguna cosa és l'excusa per arribar a reflexions més profundes. També parla de les misèries del món literari ("a la literatura del nostre temps, el sentit comercial li ha fet perdre el sentit del ridícul"). De tant en tant, deixa anar una sentència contundent, sempre amb una bona dosi d'escepticisme, que pot ser sobre la naturalesa humana ("ja quasi ningú no vol aprendre res, però cada vegada hi ha més gent disposada a donar lliçons"), sobre fer-se gran ("Un perill de l'edat: la tendència a parlar impartint lliçons / Un altre perill, més molest: que les lliçons siguin depriments") o, naturalment, sobre l'ofici literari ("no es tracta d'escriure moltes obres, sinó d'escriure moltes hores"). Es mostra optimista davant la vida i escèptic davant del món. I irònic, sempre irònic. Escriu sobre la sinceritat que se suposa que ha d'haver-hi en l'anomenada "literatura del jo" i afirma que "les veritats personals no tenen importància literària", per concloure que "una autobiografia (...) pot ser descaradament mentidera i literàriament excelsa".

No sé fins a quin punt a *Música i pols* hi ha mentides (segurament no ho sap ni el mateix autor), el que sé és que conté grans veritats, d'aquelles que només es poden expressar de forma literària, amb bona literatura.

